

Dievča z titulky

Lenka
Kyselíková

MOTYL

Dievča
z titulky

Copyright © Lenka Kyselicová 2018
Design © Motýľ design 2018
Cover photo © Jaroslav Monchak / shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2018

ISBN: 978-80-8164-157-2

Všetky postavy, názvy, udalosti a lokácie v tejto knihe iné ako tie, ktoré sú verejne známe, sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

Lenka Kyselicová

Dievča *z titulky*

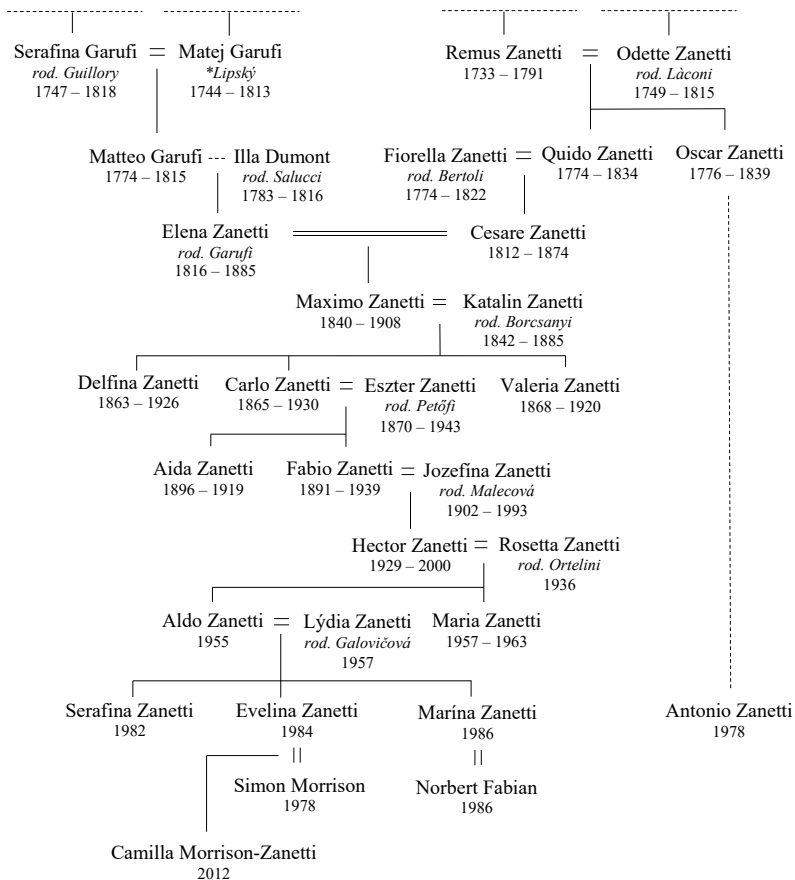

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

*Pre dievča,
ktoré je odvážne,
nebojí sa byť samo sebou,
verí v lásku na prvý pohľad,
miluje celým srdcom,
sníva s otvorenými očami
a nebojí sa spraviť svet krajším.*

Táto kniha je pre Teba.

SKRÁTENÝ RODOKMEŇ RODINY ZANETTIOVCOV (2013)

PROLÓG

Taliansko december 2013

Serafina si odpila kávy a cez namrznuté okno kaviarne sledovala ruch na Piazza Castello. Hoci bolo pred Vianocami, stále sa tam hmýrili ľudia. Sem-tam sa mihol dôchodca s knižkou pod pazuchou, manažéri s mobilmi prilepenými na uši i rodičia s taškami plnými vianočných darčiekov a deťmi za päťami. Pozorovala mladú rodinu, ktorá prechádzala po námestí. Muž jednou rukou objímal ženu okolo pásu, druhou si pritískal na hrud' smejúceho sa chlapčeka. Mimovoľne sa usmiala. Predstavila si seba a Danteho. Možno raz. No nie teraz. Ešte nie...

„Čo sa tak zubíš?“ spýtala sa jej Marína, keď konečne dorazila. Vyzerala ako hviezda. Jasnožltý kabát od Versaceho kontrastoval so zelenou birkinkou a s okrovými čižmami od Manola. Jej mohutné gaštanové kučery aj v chladnom vetre držali ako z reklamy a jantárové oči sa leskli zmyselnosťou.

„Myslím na Danteho.“

„Tak snúbenček ti behá po rozume,“ uškrnula sa.

„Dvadsiateho ešte operuje. Letí až v pondelok,“ vzdychla si.

Marína mávla rukou. „Nejaká zošúverená Newyorčanka chce na Vianoce vyzerat' mladšie. Dante určite nemal srdce odmietnuť jej plastiku.“

Serafina zagúľala očami.

„Pod,“ sestra k nej vystrela ruku. „Musíme toho veľa vyba-viť.“

„Kam vlastne ideme?“

„Uvidíš,“ chytila ju pod pazuchu. Hoci nesvietilo slnko, obe si ako na povel nasadili tmavé raybany. Fotografov to síce

neodstraší, ale sestry razili teóriu, že lepšie sa pred nimi brániť okuliarmi ako ničím.

To jediné Serafine na Taliansku prekážalo. Paparacovia! Boli vždy o dva kroky za ňou a sledovali každý jej pohyb. Keby stopovali len Marínu, nečudovala by sa. Bola herečka. Veľmi pekná a čertovsky dobrá. Serafina nebola ničím zvláštna. Jedinou jej výnimočnosťou bolo, že sa narodila do šľachtickej rodiny. Po predkoch zdedila titul markízy a hrdé priezvisko Zanetti. Hoci bola oficiálne aristokratka, nikdy si tak nepripadala. Bohužiaľ, talianske noviny a časopisy to vnímali inak. Pre ne to bol biznis a Serafina sa s tým musela naučiť žiť.

Sestry sa rýchlym krokom vytratili z Piazza Castello a zmizli v úzkych turínskych uličkách. Párkrát odbočili doprava, potom zas doľava, vyhli sa zopár fanúšikom, až zastali pred ošarpanou budovou Mondialu. V minulosti jeden z najkrajších hotelov v Taliansku bol dnes s padajúcou omietkou, vykradnutým interiérom, grafitmi poznačenými stenami a prestrieľanými oknami iba svojím tieňom. Tak ako mnoho iných budov, i Mondial zažil druhú svetovú vojnu. Hoci ju ako-tak ustál, odvtedy chátra. Jeho vlastníci zahynuli v koncentračných táboroch a on skončil v rukách štátu ako národná pamiatka. Peniaze na jeho opravu sa nikdy nenašli, no zákon ho zakazuje zbúrať. A tak tu Mondial bohapusto stojí a čaká, kedy sa nad ním zmiluje počasie a zrovná ho so zemou.

„Ta-dá!“ zahlásila Marína víťazoslávne a gestom promotérky ukázala na hotel.

Serafina na ňu nechápavo klipkala očami.

„Robíme rozhovor do novoročného čísla.“

„Marí, prečo mi to stále robíš? Ja nechcem...“

„Dost!“ skríkla na ne Evelina, ich prostredná sestra. Karhala ich z hotelových dverí, respektíve z toho, čo z nich zostalo. „Ste hrozní. Stále aby som robila rozhodcu!“

Obe sa na tehotnú sestru vrhli a umlčali ju v skupinovom objatí. Potom vošli dnu. Marína nadšene, Evelina uvoľnene

a Serafína nasilu. Aj keď im v žilách prúdila rovnaká krv, boli absolútne rozdielne. Najmladšia Marína bola energická extrovertka so silným umeleckým cítením. Prostredná Evelína bola srdečná, no striktná, organizačné schopnosti by jej závidel ne jeden Nemec. A najstaršia Serafína bola hlbavá introvertka, avšak väčšieho filantropa by ste hľadali márne.

Vnútri opusteného hotela ich už čakal ansámbl umelcov. Serafína sa razom ocitla v kresle, kde s ňou spravili poriadok maskérka a kaderník, stylistka jej načrtla víziu kostýmov. Nakoniec stála pred sivým plátnom bok po boku svojich nádherných sestier v značkových večerných šatách a snažila sa tváriť zmyselne. Teda aspoň to od nej chcel fotograf japonského pôvodu.

Keď vystriedali aspoň dvadsať póz, štyri prearanžovania dekorácií, zo desať kostýmov a tri zmeny účesu, dorazila do hotela redaktorka. Esme Rinaldi bola zhruba štyridsaťročná, atraktívne vyzerajúca šéfredaktorka talianskej verzie lesklého magazínu pre ženy. A z nejakého dôvodu sa rozhodla, že Marínu a Evelínu bude milovať a na Serafine si zgustne. Aspoň tak sa jej to po predchádzajúcich rozhovoroch s ňou zdalo.

Sestry sa pohodlne usadili na prichystanú pohovku. Redaktorka si sadla oproti nim do kresla, preložila si nohu cez nohu, vytiahla pero, zápisník a diktafón. Nakričala na asistenta, že má studenú kávu, a prišpendlila pohľad na kameramana, aby natočil jej rozhovor. Oboznámila sestry, že ho uverejnia v skrátenej verzii na webe časopisu ako promo k novému číslu. Tak sa to teraz robí aj v Amerike...

„Evelína, celá žiarite!“ začala redaktorka konverzačne. Od-pila si novej, horúcej kávy a niečo si poznačila do zápisníka.

„Ďakujem. Aj vy vyzeráte skvelo. Ten kožuštek je Prada, však?“ lichotila jej Evelína.

„Áno, najnovšia kolekcia,“ odvetila jej pyšne. „Dobre. Začneme. Marína, aké máte predsavzatia do nového roku? Šepká sa, že budete nová *Bond girl*...“

Keďže mali byť v novoročnom čísle, sestry poznali otázky naspamäť. Opakovali sa so železnou pravidelnosťou, a tak odpovedali naučenými frázami, sem-tam prihodili niečo nové na osvieženie. Redaktorka sa z nich predvídateľne snažila vypáčiť rôzne chúlостivé detaily, ale ony prekukli všetky jej figle. Keď neuspela ani s otázkou, akého pohlavia bude Evelinino druhé dieťa, obrátila pozornosť na Serafinu.

„Čo vaša svadba? Už máte dátum?“

„Ešte nebol stanovený,“ Serafina zaklamala, ani brvou nepohla.

Esme prikázala kameramanovi, aby prestal točiť. „Myslím, že som hotová.“

„Môžem mať otázku na záver aj ja?“ spýtala sa jej Marína. „Prečo Mondial?“

„Zdalo sa mi to romantické,“ odvetila jej redaktorka zasne. „Je predsa spätý s vašou rodinou.“

„Áno, ale už dlho nám nepatrí.“

„Nie, ale kúpila ho spoločnosť *Wescott Enterprise*. Dostala od vlády povolenie zrekonštruovať ho. Myslela som si, že vaša sestra tu fotenie ocení,“ zazrela na Serafinu, ktorej skoro vypadla z rúk kabelka. Na tvári bola belšia než Rinaldiovkej kožuštek.

„Bola predsa zasnúbená s najmladším Wescottom...“ Esme nechala visieť vetu vo vzduchu. Čakala, ktorá zo sestier sa chytí na jej návnadu.

Všetci Zanettiovci vedeli, že v ich rodine je téma Benjamin Wescott tabu a každé jej otvorenie je potrestané Serafininým vnútorným nepokojom a nábehom na anorexiu.

„Nevravte mi, že si to novinári vymysleli...“ nevzdávala sa v hádzaní háčikov.

„Drahá Esme.“ Marína ju jemne chytila za predlaktie. „Ďakujeme za rozhovor a tešíme sa na nové číslo.“ Vymenili si neúprimné bozky na líca. „Ostatné necháme bez komentára.“ Posledné slová zdôraznila a rozlúčila sa s ňou.

* * *

O necelú hodinu zastal Evelinin čierny bavorák, ktorý pripomínal skôr tank ako auto, na štrkovej príjazdovej ceste pred honosnou vidieckou vilou. Jej rustikálny dizajn ladil s okolitou krajinou a vila pôsobila dojmom, akoby tam patrila odjakživa.

V podstate to tak aj bolo. *Villu Meravigliosa* vlastnila rodina Zanettiovcov vyše dvoch storočí. Vďaka historickým záznamom, ktoré si rodina viedla, sa Zanettiovci dopátrali k pôvodnému vlastníkovi. Bol ním istý barón Rudolfo Garufi, plukovník francúzskej armády, pôvodom Talian. Keďže nemal rodinu, celý svoj majetok odkázal svojmu uhorskému lekárovi Matejovi Lipskému. Ten po barónovej smrti získal okrem jeho majetku aj titul a priezvisko. Matej Lipský, neskôr barón Matej Garufi, spolu s manželkou Serafinou vilu i okolité pozemky zveľadili a vychovali v nej šesť detí. Odvtedy vilu vlastnili vždy iba Garufiho potomkovia. Momentálne je vlastníkom Aldo Zanetti, Marínin, Evelinin a Serafinin otec.

Vila prešla za dve storočia množstvom renovácií a viacerými zásadnými zmenami. Azda najviac ju poznačili dve svetové vojny, no svojho ducha i srdce si zachovala. Dnes už len dvojpodlažná vila je obložená pálenou tehlou a kameňom, olemovaná poloblúkovými oknami a červenou škridlovou strechou. Vchod do nej strážia masívne vyrezávané dvojkrídlové dvere z ebenového dreva. Štyri spálne na druhom poschodí sa spájajú do obrovského balkóna, z ktorého vidieť terasovitú záhradu s fontánou a plejádou kvetín, olivovníkov, oleandrov a stromov. V posledných rokoch bola obohnaná silnými kamennými múrmi a kamerovým systémom, aby svojim obyvateľom zabezpečila pokoj od novinárov, fotografov a v konečnom dôsledku i od turistov.

Sestry ani poriadne nestihli vystúpiť z auta, už sa na ne s úsmevom rútila ich matka. Pritúlila si dcéry k sebe a postupne im dala bozky na líca.

„Lina, kúpila si?“ spýtala sa jej naliehavo, keď zavrela dvere za zimou.

„Nie, mami,“ odvetila jej Evelina sklamane. „Tie cumle už nikde nemajú. Nevie, čo budem robiť, keď sa rozreže...“ posťažovala sa a zavesila si kabát.

Zrazu sa odkiaľsi vynorila babička Rosetta, šomrúc si po taliansky, že prídu aj horšie veci ako rastúce zuby. Jednou rukou sa opierala o barlu, druhou chytila Lýdiu pod pazuchu a súrila vnučky do obývačky.

„Ten chlapec to chudák robí všetko sám,“ ukázala barlou na Simona, Evelininho manžela, ktorý v obývačke zdobil takmer dvojmetrový vianočný stromček. Simon bol Kanadan a Eveline by zniesol aj modré z neba, keby si ho zažiadala. Stretli sa takmer pred štyrmi rokmi na olympijských hrách vo Vancouveri. Evelina ho vytiahla z letargie po smrti jeho snúbenice, spravila z neho partnera v *La Cucina di Mamma* – rodinnom pekárstve Zanettiovcov – a porodila mu Camillu, ktorá sa batolila na koberci a sledovala ocka, ako sa trápi na rebríku.

Evelina vzala dcéru na ruky a vzdychla si. Mala oblečené dupačky, na ktorých jej svietil červený nápis *Watch out, I bite*. Bacha, hryziem.

„To si jej obliekol ty?“ spýtala sa manžela.

Simon hrdo prikývol.

Zasmiala sa. „Idem ju prebaľiť a prezliecť.“

„Prečo ti chalani nepomáhajú?“ spýtala sa ho Marína v pomykove. „Kde je otec? A Noro?“ Hľadala ich v obývačke, ale nenašla ani jedného.

Simon si s Lýdiou vymenili ostrážité pohľady.

„Išli sa previezť na Aldovom starom pretekárskom aute,“ zahlásila babička, akoby sa nechumelilo, a sadla si do kresla vedľa kozuba.

„Na Vianoce?!“ vyprskla Marína. „Ja ich dorazím!“ Naliala si pohárik vaječného koňaku, ktorý stál na stolíku, a usrkla si z neho. A okamžite to olutovala. Po prvé, alkohol. Po druhé, kalórie. A po tretie, otcov príšerný recept na vianočný koňak. Tak ako si odpila, tak ho aj vyplula späť do pohára.

„Som rád, že nie som jediný, kto ten koňak nenávidí,“ hlesol Simon pobavene.

Sestry pomohli Simonovi dozdobiť vianočný stromček, potom si vypočuli Marínin výbuch, keď sa Aldo s Norom vrátili a ratovali Camillu, lebo ju opäť trápili zúbky. Keď sa večera dopiekla, rodina si sadla k stolu. V príjemnej atmosfére bolo počuť štrnganie pohárov, cinkanie príboru o tanieri, vzduch bol naplnený láskou a vôňou domova.

„Ako dlho viete, že Wescottovci kúpili Mondial?“ Serafina už nedokázala v sebe potláčať zvedavosť.

Všetci pri stole si vymenili prezieravé pohľady. Nikto sa nehrlul do odpovede.

„*Dio mio!* Veď nie je malé decko!“ podráždene prehovorila babička k Serafininým rodičom. Potom sa obrátila na vnučku a riekla: „Ben k nám prišiel asi pred pol rokom. S plánmi. Pýtal sa ma, ako to v Mondiale vyzeralo. Bol podarený, aj keď nevedel po taliansky!“ pokrútila nesúhlasne hlavou. „Tak som mu ozrejmla, čo som si pamätala.“

„Pol roka? A nič ste mi nepovedali?!“ rozčuľovala sa Serafina.

„Veď ti to hovoríme teraz,“ odvetila jej babička pokojne. „Pozvala som ho k štedrovečernému stolu. Môžete sa o tom porozprávať.“

„Ty si ho... Babi, čo si spravila?“ Serafina by prisahala, že jej srdce po tej správe vynechalo buchnutie. „Ospravedlňte ma.“ Zložila si z kolien obrúsok a postavila sa.

„Sadni si!“ prikázala jej babička.

Serafina ako správna dáma poslúchla, no jedla sa už nedotkla.

* * *

„Dante nepríde. Zrušili mu let. Pre sneženie z Heathrowu už nič nelieta.“ Serafina položila mobil na konferenčný stolík v obývačke a sadla si vedľa Evelyny. Vzala na ruky Camillu

a tuho si ju k sebe privinula. Jej bábätkovská vôňa ju upokojovala.

„A kde bude?“ opýtala sa jej matka.

„Má v Londýne spolužiaka. Vraj ho prichýli, kým mu obnovia let. Hovorila som mu, aby neletel na poslednú chvíľu,“ vzdychla si Serafina. „Idem prestrieť stôl,“ povedala a vložila Camillu sestre do náručia. Najradšej by zaliezla do svojej izby a zostala tam až do konca roka. Bolo jej clivo a nechcela to prenášať na ostatných.

„To spraví Marína,“ zastavila ju babička. „Ty poukladaj darčeky pod stromček.“

„Zanettiovci musia nosiť na stôl. Nemôžeme mať sluhov ako normálni aristokrati?“ podpichla Marína babičku.

„Vari by si tu len tak podaromnici vysedávala?“ karhala ju babička.

„Len ťa domrżam, babi.“ Dala jej pusku na líce a odišla do kuchyne spolu s Evelinou.

Noro a Simon poznášali všetky darčeky do obývačky a nechali Serafinu, aby znovu predviedla svoje čary-máry. Aranžovanie vianočných darčiek bola tradične jej práca. Vďačila za to puntičkárstvu, ktoré pri ukladaní kopy zabalených škatuliek rôznych tvarov a veľkostí priviedla pod stromčekom do dokonalosti.

Pri vchodových dverách zazvonil zvonček.

„Idem!“ Marínin hlas sa rozozvučal po celej vile.

Serafina ani nemusela zodvihnúť zrak od darčiek a vedela, že stojí v obývačke. Prezradila ho jeho vôňa. Trochu korenistá, trochu sladkastá. Bola to vôňa, ktorú mu kedysi dávno vybrala ona. Bergamot, citrusy, mäta, štipka klinčeka, cédrové drevo. Na tú vôňu bola podvedome naviazaná ako Pavlovove psy. Vždy, keď ju zacítila, telom jej prešla triaška. Podobne ako teraz.

Vstala zo zeme a otočila sa. Bol to on. Stál pri kozube v celej svojej robustnosti a kráse. Krátky armádny zostrih nahradili

bledohnedé vlasy a účes Jamesa Deana. Košeľu mal pri krku ležérne rozopnutú, na nej mu spočívalo hnedé menčestrové sako s károvanými záplatami na lakťoch a tmavomodré rifle. Jedinou zmenou oproti študentským časom bolo pár vrások, ktoré mu pribudli na čele, obrúčka na ľavom prstenníku a belavá jazva. Pretínala mu pravú časť tváre, začínajúc sa pri obočí a končiac na brade. Sklené oko, ktoré mal kvôli nej vsadené do pravej očnej jamky, bolo na nerozoznanie od toho zeleného, ktoré na ňu nežne hľadelo. Jazva ho paradoxne robila ešte žiadostivejším. Staví krk na to, že ženy sa predbiehajú, aby im venoval aspoň trošku zo svojej pozornosti.

„Ahoj,“ pozdravil ju s úsmevom a podal jej obrovskú kyticu slnečníc.

Usmiala sa naňho, poďakovala mu za kvety a odložila ich na stolík. A potom sa stratila v jeho objatí. V tom okamihu akoby niekto vrátil čas a ona sa ocitla v dobe, keď jej toto náručie poskytovalo ochranu, šťastie a lásku.

„Šťastné a veselé, Karamelka,“ poprial jej. Z vrečka na saku vytiahol malú zabalenú škatuľku a podal jej ju.

Zvedavo si ju obzrela a odbalila papier. „USB?“

„Kazety vyšli z módy a cédečka dozívajú...“ mykol plecami.

„Ďakujem. Dúfam, že si nevynechal Sinatru.“

„To by som si nedovolil.“

Usmiali sa na seba. Vedia.

„Ben, prečo sa týraš Vianocami u nás? Vieš, že sme ukecaní a hluční.“

„A ty zas vieš, že Vianoce u vás milujem.“

Keď sa Ben zvíťal s celou rodinou, babička pozvala všetkých k vianočnému stolu. Obyčajnému pocestnému, pre ktorého bolo pri stole prichystané jedno voľné miesto, by sa zdalo, že sa namiesto tradičných dobrôt prehýba jedlami od výmyslu sveta. Zanettiovci však nikdy neboli konzervatívni aristokrati. Ich životy a tradície boli ovplyvnené rôznymi historickými zvratmi, v nemalej miere i národnosťami jednotlivých jej

členov. To, čo bolo naservírované na ich stole, bolo výsledkom symbiózy týchto elementov a vytvorilo harmóniu multikulturnosti. A tak si na Vianoce mohli pochutnať na plnených kalmároch so zemiakmi a s hráškom, na linguinach s homármi v rajčinovej omáčke, na pečenom kaprovi so zemiakovým šalátom či na moriakovi na mede, ktorého tento rok doplnil Simon, aby obohatil stôl aj nejakými kanadskými tradíciami. Nechýbala ani talianska bábovka či štrúdľa po večeri.

„Chutilo?“ spýtala sa Rosetta, keď sa servírovala káva v obývačke pri stromčeku.

„Babička, bolo to senzačné ako vždy,“ odvetil jej Ben pohotovo so širokým úsmevom.

Rosetta ho výchovne potľapkala po líci a povedala Serafine, aby sa ujala klavíra. Bola to ďalšia z ich vianočných tradícií. Pokým bol nažive Hector, Aldov otec, vždy hrával on. Nuž, ale keď mu artritída zabránila hrať, prenechal čaro klávesov svojej najstaršej vnučke.

„Ehm,“ odkašlala si Marína. „Skôr ako začneme, chceli by sme vám povedať, že Noro a ja, že my...“ pozrela na manžela. Usmial sa na ňu a prikývol. „Čakáme dieťa,“ povedali jednohlasne.

Spôsobili tým výbuch radosti a srdečných gratulácií. V tom šťastnom chaose však Serafine neunikol babičkin pohľad. Vedela, čo si myslí. Najstaršia vnučka. Slobodná, bezdetná, sama na Vianoce. Serafinu netrápili rodové stereotypy, ale mrzelo ju, že pre vlastnú rodinu bude navždy len karieristka, ktorá obetuje kvôli miestu rodinu.

Serafina sa posadila za klavír a zahrala *Tichú noc*. Bola by sa za potlesku uklonila a ukryla niekde v prítmí kuchyne s čokoládovým koláčom, no zrazu na ňu doľahla akási melanchólia. Prsty sa jej rozbehli po klávesoch a v obývačke sa rozoznelo Chopinovo *Nocturno*. Ruky jej s ľahkosťou blúdili po klávesoch a ozývajúca sa skladba akoby bola zrkadlovým odrazom jej vnútra. Navonok silná, v hĺbke sentimentálna, tklivá, slad-

kobôľna. A keďže jej interpretka nemala vo zvyku plakať na verejnosti, ronila slzy prostredníctvom skladby, ktorú hrala. Svojím majstrovstvom všetkých prekabátila a za potlesku sa vytratila z rodinného kruhu. Zabudla však na človeka, ktorý jej vždy videl do duše a mal ju dokonale prečítanú i tentoraz.

Našiel ju sedieť v záhrade na hojdačke. Triasla sa od zimy. V mesačnom svetle sa jej uslzené oči leskli ako hviezdy. Prísadol si k nej. Z vrečka na saku vytiahol hodvábnu vreckovku a osušil jej ňou slzy. Vložil jej ju do rúk, prehodil jej cez plecia svoje sako a pritisol si ju k telu, aby ju zohrial.

„Karamelka, čo sa deje?“ šepol a oprel sa do hojdačky. Rozkolísali sa.

„To sa môžem spýtať aj ja,“ pozrela na horiacu cigaretu v jeho rukách. Bez slova jej ju podal. Potiahla si a zakašlala. „Fuj. Tabaková?“

„A čo si čakala? Už nie sme na univerzite.“

Pomaly sa hojdali. Bolo medzi nimi ticho. Nebolo nepríjemné. Jednoducho bolo. Krásne a opätované. Ako kedysi. Vystrela pred neho ľavú ruku. Mesačné svetlo rozligotalo biely kameň vytrčajúci z prsteňa na jej prstenníku.

„Štrnásteho júna.“

„Viem. Dostal som oznámenie.“

„Od koho?“

„Od babičky.“

Smutne sa usmiala. „Bude tam celá talianska smotánka. Aristokrati, novinári...“

„Mafiáni,“ s úsmevom jej skočil do reči.

„Možno aj tí. Nikdy nevieš, kto je kto... Bojím sa, Ben.“

„Mafiáni svadby milujú.“

Drkla ho do pleca a potom si oň oprela hlavu. „Takto sme si to nepredstavovali. Chceli sme malú svadbu. Nie ten kolos, ktorý sa spustil.“

„Miluješ ho?“

„Prosím?“